purjetawat. Imekspanemisega hüüdsid rahwas kaldalt paadimeestele wastu: „Kes istub sääl teie juures tüüri otsas? Mis must meest see sääl on?“ — Keegi ei wastanud neile paadist wastu; sest sääl ei olnud muud midagi enam, kui paljalt surnute kehad; katk oli neid äratapnud!

Kui paat kaldasse jõudis, kargas must mees seest wälja, ja kohe inimeste kallale, kes kui puulehed tormi käes, tema ees mahalangesid. Surma-oda oli juba neisse putunud. Mõned neist pääsesid aga waewalt weel tema käest ära, kes suure kisaga külasse tagasi jooksid ja: „Häda, häda meile!“ karjusid; — „must-surm on üle mere tulnud, ja meie oleme nüüd kõik tema ohwrid!“

Sestsamast silmapilgust ei wiitnud must-surm sugugi enam aega; ta hulkus ühtepuhku ümber, ja kuhu maeasse ja urtsikusse ta sisse astus, sääl kõikide suud ta igaweste lukku pani. Surnuid oli nii palju, et neid keegi enam mahamatta ei suutnud.

Mõned olid mustameest ka üsna awalikult ümberhulkuwat näinud; aga üksi 'pole temaga rääkida saanud, sest nende suud olid ehmatusest kinni jäänud, ja jäid ka igaweste.

See sündis ühel õhtul, et üks wana emake üksipäinis tuas, oma woki ees istus ja kedras; wäljas oli raske müristamine, ja suured wihma piisad kukkusid maha. Üks läks lahti ja üks must mees astus wälgu walgusel, wait ja tasakeste, oda paremas käes hoides, uksest sisse. — Wanake tundis, kuida tema juuksed kehewile tõusid ja liikmed wärisema ja külmaks minema juba hakkasid. — Sääl wõttis ta weel oma jõudu kokku ja hüüdis: „Jumala nimel, ole terwe tulemast!“

„„Küll' nüüd!““ karjus mustmees ja tõstis kät. Wanake hakkas jälle toibuma, ja kui ta ümber waatas, ei olnud musta meest enam kusagil.

Wäljas raksus weel ikka müristamine — ja wälgu walgusel olid mõned seda musta meest ühe paadi pääl, tüüri otsas istuwat näinud ja saarelt ärapurjutawat. — Sestsa-